

Spretni Leon

TEKST: Milka Babović, ILUSTRACIJE: Matija Dražović

OLIMPIJSKE PRIČE

Za konačnu odluku o *gimnastici*, vježbanju na spravama, bilo je presudno gostovanje tada *najboljih* slovenskih gimnastičara. Oni su iz glavnoga grada *Ljubljane* došli u *Novo Mesto* i vježbali na gradskom trgu.

Leonu je tada bilo 10 godina. Širom otvorenih očiju pratio je svaki pokret gostiju, lice mu je zračilo radošću. Tih brkatih i snažnih vježbača sjećao se do kraja svog dugog života.

Oduševljeni su bili i odrasli. Među njima su bili i *gradski oci*, oni koji upravljaju gradom. Dobro su zapamtili glasni pljesak kojim su njihovi sugrađani nagrađivali svaku vježbu.

I shvatili su što im je dužnost: samo dvije godine kasnije svečanim presijecanjem vrpce otvorena je *nova sportska dvorana*. Bila je prostrana, svijetla, s parketnim podom, što je u ono vrijeme bila rijetkost za gradić od 3000 stanovnika.

Ti mudri i odgovorni *gradski oci* znali su da je obavljen samo prvi dio posla, pa su zamolili tada najboljega gimnastičara *Staneta Vidmara* da im pomogne. On se rado odazvao. *Leon* i ostali dječaci sjedili su u dvorani s *bilježnicama i olovkama* u rukama nastojeći što vjernije zabilježiti *svaku pojedinost vježbe*. Kasnije su pokušavali ponešto od toga i sami izvesti.

Nisu bili nestrpljivi i malodušni, zapamtili su da im je *Stane Vidmar* rekao da se sve to može naučiti uz *malo truda i volje*.

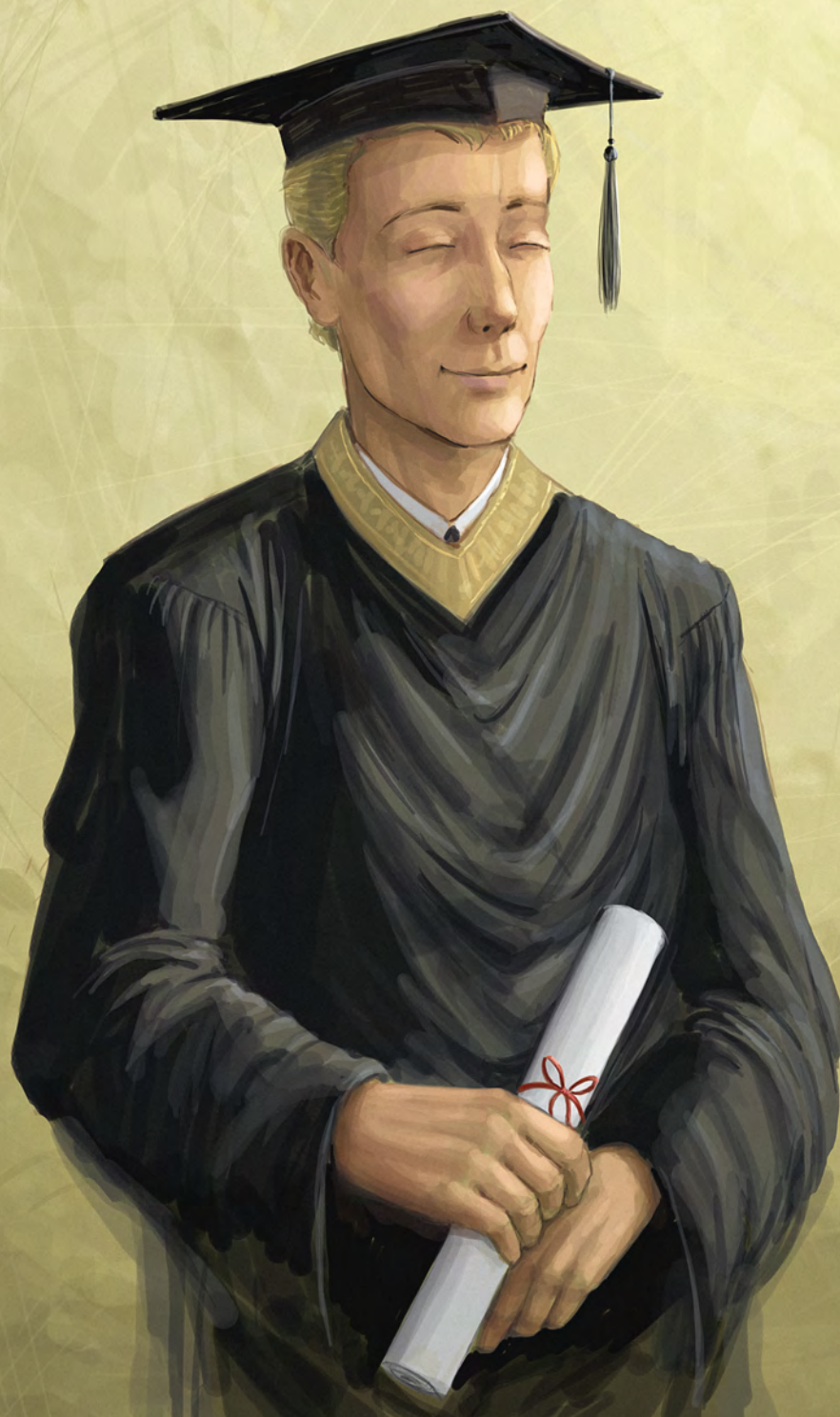

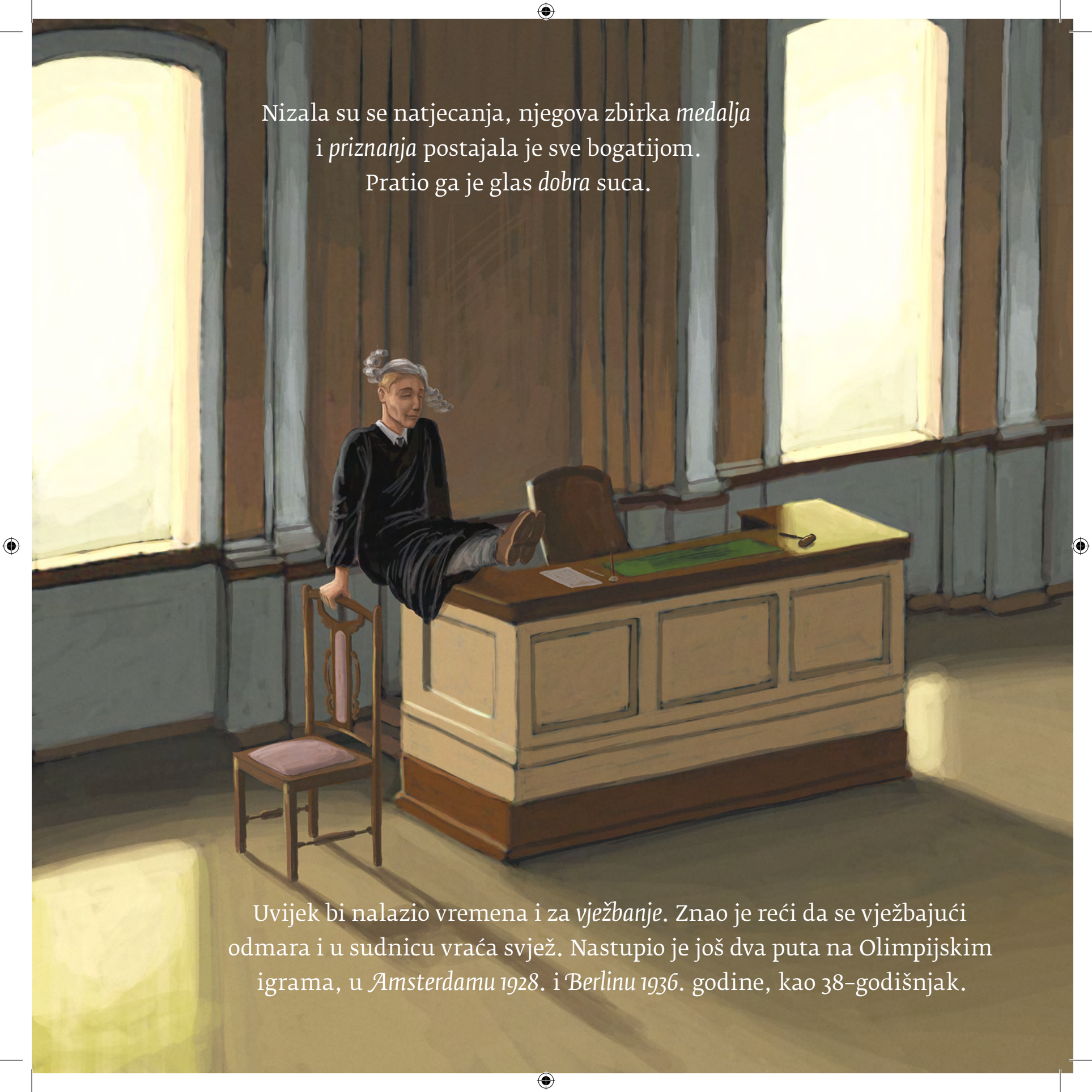

Na *Svjetskom* prvenstvu 1922. u *Ljubljani* *Leon Štukelj* prvi je put nastupio u *državnoj* reprezentaciji. Bile su mu 24 godine.

Iznenadio je svijet i samoga sebe: *pobijedio* je vježbajući na *krugovima*, na *ručama* i na *preči*. Bio je među prvom šestoricom *gimnastičara* svijeta! Kada je o tome pričao, u glasu *djeda Petra* čulo se koliko se ponosi svojim *prijateljem*.

Nakon tog velikog uspjeha *Leon Štukelj* postigao je još jedan: *završio je studij prava, diplomirao* i odmah prionuo na pripremu *sudačkoga* ispita. Od rane mladosti želio je postati *sudac*. *Upornost* je bila *Leonova* velika vrlina, što bi *započeo*, to bi i *završio!*

Nizala su se natjecanja, njegova zbirka *medalja*
i *priznanja* postajala je sve bogatijom.
Pratio ga je glas *dobra suca*.

Uvijek bi nalazio vremena i za *vježbanje*. Znao je reći da se vježbajući
odmara i u sudnicu vraća svjež. Nastupio je još dva puta na Olimpijskim
igrama, u *Amsterdamu* 1928. i *Berlinu* 1936. godine, kao 38-godišnjak.

Priča djeda *Ivana* o *Leonu Štukelju* bila bi još duža da se *Petrove* oči nisu pomalo sklapale, pa je završena sutradan. Tom je prigodom *djed* obećao *Petru* da će ga učlaniti u gimnastičko društvo čim krene u pučku školu. “Znaš, *Petre*, i *Leon Štukelj* počeo je vježbati za zdravlje i brži rast u školi. To je pravi početak!”